
Wederkerigheid

Oorlog, terrorisme, vervuiling, volkerenmoord: ons hart breekt als we eraan denken. Toch komen juist deze dingen keer op keer in het nieuws omdat we voelen dat het zó niet moet. Het zou afschuwelijk zijn als we deze ellende zouden zien en het allemaal niet belangrijk vinden. Het is daarbij goed te bedenken dat mensen ook tot fantastische dingen in staat zijn. We zien het aan de hulp die nu geboden wordt aan Oekraïense vluchtelingen. Het medeleven en de concrete zorg zijn overweldigend.

We doen er goed aan alles in perspectief te zien. Bedenk hoe het een paar honderd jaar geleden met de vrouwenrechten was gesteld, of met de slavernij die als moreel juist werd gezien. We vallen regelmatig terug in ontwikkeling, "de boog van het morele universum is lang, maar hij buigt naar gerechtigheid" (Theodore Parker). Heel langzaam leren we om mens te zijn, mensen van compassie.

Misschien kunnen we niet veel doen om de situatie op grote schaal te veranderen, maar we kunnen elk moment in het klein beginnen op de plek waar we zijn.

Bijzonder waardevol wordt het wanneer we anderen vinden die hetzelfde willen, waar wederkerigheid een levende realiteit wordt. Dan ervaren wij de zin van ons bestaan, vinden wij de kracht om door te gaan, juist ook als er zich moeilijkheden, tegenvallers en teleurstellingen voordoen. In tijden van pijn en verdriet worden wij gesteund. En we kunnen genieten van de wederzijdse vreugden.

Elke dag staan we voor vele uitdagingen: de pandemie, polarisatie, armoede, conflicten. Wat gebeurt er als we erin slagen wederkerigheid in ons dagelijks leven in praktijk te brengen? We zouden nieuwe perspectieven zien, het project van de mensheid zou zich voor onze ogen kunnen openen als een bron van hoop. En wie belet ons voor dit leven te kiezen? Wie belet ons broederlijke betrekkingen om ons heen te beginnen die zich wellicht - ongezien - als kringen in het water zullen verspreiden?

Marta is een jonge vrijwilligster die gedetineerden helpt bij de voorbereiding van hun universiteitsexamens:

"De eerste keer dat ik in de gevangenis kwam, ontmoette ik angstige en kwetsbare mensen. Ik heb geprobeerd een relatie op te bouwen, in de eerste plaats op professioneel niveau en vervolgens als vriend, gebaseerd op respect en een luisterend oor. Ik merkte al gauw dat ik niet alleen de gevangenen hielp, maar dat zij mij ook steunden. In de periode dat ik een student hielp voor een examen, verloor ik op zeker moment een familielid. Tegelijkertijd werd zijn veroordeling bevestigd door het hof van beroep. Allebei zaten we in zak en as. Tijdens de les besepte ik dat hij veel pijn had en hij vertelde me dat ook. Ik op mijn beurt kon hem zeggen wat ik doormaakte. Samen onze pijnen dragen hielp ons om verder te gaan. Na het examen kwam hij me bedanken en zei dat hij het zonder mij niet gered zou hebben. Ik had iemand in mijn familie verloren, maar ik had aan de andere kant het gevoel dat ik een leven gered had. Ik begreep dat wederkerigheid echte relaties, vriendschap en respect creëert.

IMPULS VOOR DE MAAND is in Uruguay begonnen in het kader van de dialoog tussen mensen van verschillende religieuze en niet-religieuze overtuigingen met als motto "de dialoog opbouwen". Het doel van deze publicatie is bij te dragen tot en het bevorderen van het ideaal van universele broederschap. IMPULS VOOR DE MAAND wordt momenteel in dertien talen vertaald en in meer dan 25 landen verspreid.